

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Walumpu't Dalawa

Mga Propetikong Alyansa at mga Labanan: Mula kay Seleucus ng Sinaunang Panahon hanggang sa Makabagong Heopolitika

Jeff Pippenger

2024-04-12

Ang mga talatang labintatlo at labing-apat ay tumutukoy sa isang kasaysayan kung saan sina Seleucus at Philip ng Macedon ay nagbubuo ng isang alyansa, at sila ay tipo ng Estados Unidos, na siyang unang hukbong kinatawan ng Roma, at ang Macedon (Gresya) ay isang sagisag ng Nagkakaisang mga Bansa. Sa maagang kasaysayang iyon, ang isang alyansa ng hari ng hilaga (Seleucus) at ni Philip (Gresya) ay kumakatawan sa kasaysayang humahantong sa Labanan sa Panium, na pagkalipas ng dalawang siglo ay nagbago ang pangalan ng bayang iyon mula sa Panium tungo sa bayang Caesarea Philippi. Ang dalawahang pangalan ng bayan ay hindi ginugunita ang alyansa nina Seleucus at Philip ng Macedon.

Ang pangalang “Caesarea Philippi” ay nagmula sa makasaysayang pagbabagong-anyo ng sinaunang lungsod na kilala bilang Paneas o Panium. Ang lungsod ay orihinal na pinangalanang Paneas dahil sa kalapitan nito sa isang bantog na bukal na inialay sa diyos na Griyego na si Pan. Ang naturang bukal, na isang mahalagang pook panrelihiyon noong sinaunang panahon, ay umaagos patungo sa Ilog Jordan.

Noong panahon ng paghahari ni Haring Herodes na Dakila, bandang unang siglo B.K., ang lungsod ay sumailalim sa malalaking pagkukumpuni at pinalawak at pinaganda. Ang Caesarea Philippi ay pinangalanan ni Herodes Felipe, isang anak ni Herodes na Dakila. Pinangalanan niya ang lungsod na "Caesarea" bilang parangal sa Emperador Romano na si Cesar Augusto, at "Philippi" na hango sa kanyang sariling pangalan, kaya naging Caesarea Philippi. Kaya, ang "Caesarea Philippi" ay isang kumbinasyon ng "Caesarea," na sumasalamin sa pagpupugay ni Herodes kay Cesar Augusto, at 'Philippi,' na nagbibigay-parangal kay Herodes Felipe.

Ayon sa propesiya, ang Panium ay inuugnay sa isang konpederasyon sa pagitan nina Seleucus at Philip ng Macedon, at gayundin sa alyansa nina Caesar at Herod Philip. Ang dalawang alyansang iyon ay tumutukoy sa alyansa ng Estados Unidos at ng Mga Nagkakaisang Bansa na kasunod ng pagbagsak ng Rusya ni Putin, na kinakatawan nina Seleucus at Philip. Kinakatawan din nila ang alyansa sa pagitan ng Papado, na siyang ina, at ng Estados Unidos, na siyang anak, gaya ng kinakatawan nina Caesar at Philip, na kapwa mga kinatawan ng Roma. Kapwa nilang tinutukoy ang Estados Unidos na tumatawid “sa agwat upang dakmain ang kamay ng kapangyarihang Romano,” at umaabot “sa ibayo ng kailaliman upang makipagkapit-kamay sa Espiritismo.” Bago ang batas ng Linggo ng talatang labing-anim, naitatag na ang tatluhang pagkakaisa.

Ang Panium ay kumakatawan sa sentro ng pagsamba ng mga Griyego sa diyos na si Pan. Ang bukal na inialay sa diyos na Griyegong si Pan ay kilala rin noong panahong iyon bilang “Mga

Tarangkahan ng Impiyerno,” at nang dalawin iyon ni Jesus, ang Kaniyang pahayag tungkol sa “Mga Tarangkahan ng Impiyerno” ay tumutukoy sa isang tunggalian sa pagitan ng mga politikal at relihiyosong katangian ng Gresya (globalismo) at ng tumalikod na Protestantismo na nagaganap sa mga huling araw. Ito ang labanang unang pinasimulan ng mayamang Presidente na nagpukaw sa kaharian ng Grecia sa talatang dalawa. Ito ay isang pandaigdigang panlabas na labanan at gayundin isang panloob na labanan sa Estados Unidos.

Ang relihiyon ng globalismo ay ang relihiyon ng dragon, na sa ating makabagong konteksto ay ang relihiyon ng woke-ismo. Noong 2020, ang halimaw mula sa kalalimang walang-hanggan, na tinukoy sa ikalabing-isang kabanata ng Pahayag, ay ipinamalas ang kapangyarihang pampolitika at panrelihiyon nito at pinaslang ang dalawang sungay ng halimaw mula sa lupa. Ang kalalimang walang-hanggan na iyon, bukod sa iba pa, ay kinakatawan ng "Spring of Pan," na tumutustos ng tubig sa Ilog Jordan.

Sa mitolohiyang Griyego, si Pan ay iniuugnay sa kalikasan, ilang, at musikang pastoral, at ang presensiya ng isang bukal na iniukol sa kanya ay may kahalagahang panrelihiyon para sa mga mananamba. Ang diyos na si Pan ay madalas na inilalarawan na may mga paa, sungay, at tainga ng kambing. Si Pan ay itinuturing na diyos ng mga pastol at ng mga kawan, at madalas siyang inilalarawan bilang isang mapaglaro at mapagbirong diyos na naglililiwaliw sa mga gubat at kabundukan. Ang imahen ni Pan bilang isang diyos na may paa ng kambing ay umaayon sa Daniel kabanata walo, kung saan ang Gresya ay kinakatawan ng isang lalaking kambing. Ang mga kambing ay karaniwang alagang hayop sa Sinaunang Gresya, at madalas matagpuan sa mga bulubunduking rehiyon na pinaniniwalaang ginagalawan ni Pan. Ang ganitong paglalarawan ay naging tampok na katangian ng ikonograpiya ni Pan at nanatili sa sining at panitikan ng Gresya na naglalarawan sa diyos, kabilang maging sa salaping pambansa.

Nang dumalaw si Jesus sa Cesarea Filipi, ipinahayag niya na ang "Mga Tarangkahan ng Impiyerno" ay hindi mananaig laban sa Simbahan. Ang ipinahayag ni Pedro bilang tugon sa tanong ni Jesus ay itinuturing sa kasaysayan at tradisyon ng Kristiyanismo bilang ang "Pagpapahayag ng Pananampalatayang Kristiyano."

Nang dumating si Jesus sa mga lupain ng Cesarea Filipi, tinanong niya ang kaniyang mga alagad, na sinasabi, Sino ang sinasabi ng mga tao na ako, ang Anak ng Tao? At sinabi nila, Ang ilan ay nagsasabing ikaw si Juan Bautista; ang iba, si Elias; at ang iba pa, si Jeremias, o isa sa mga propeta. Sinabi niya sa kanila, Ngunit kayo, sino ang sinasabi ninyong ako? At sumagot si Simon Pedro at sinabi, Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay. At sumagot si Jesus at sinabi sa kaniya, Mapalad ka, Simon Barjona, sapagkat hindi laman at dugo ang naghayag nito sa iyo, kundi ang aking Ama na nasa langit. At sinasabi ko rin sa iyo, na ikaw ay Pedro, at sa ibabaw ng batong ito itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito. At ibibigay ko sa iyo ang mga susi ng kaharian ng langit; at anumang iyong talian sa lupa ay tatalian sa langit, at anumang iyong kalagan sa lupa ay kakalagan sa langit. Pagkatapos ay inutusan niya ang kaniyang mga alagad na huwag sabihin kaninuman na siya si Jesus na Cristo. Mateo 16:13-20.

Ang bahaging ito ay mahalaga sapagkat kumakatawan ito sa isang napakahalagang sandali sa ministryo ni Jesus at sa pag-unlad ng teolohiyang Kristiyano. Ang pagpapahayag ni Pedro na si Jesus ang Mesiyas, ang Anak ng Diyos na buhay, ay itinuturing na saligan ng pananampalatayang Kristiyano at ang batong-panulok na pinagtatayuan ng Simbahan. Ang pariralang "sa batong ito itatayo ko ang aking Simbahan" ay ipinapakahulugan sa tradisyong Katoliko bilang pagtukoy kay Pedro mismo, na kinilala ni Jesus bilang ang "bato" na pinagtatayuan ng Simbahan. Ang ganitong pagpapakahulugan ang nagsisilbing batayan ng primasiya at awtoridad ng Papa sa teolohiyang Katoliko.

Sa teolohiyang Protestante, ang "bato" ay hindi nauunawaang tumutukoy kay Pedro bilang isang tao, kundi sa pagpapahayag ni Pedro ng pananampalataya kay Jesus bilang ang Mesiyas at ang Anak ng Diyos. Sa pananaw na ito, ang pundasyon ng Simbahan ay hindi si Pedro, kundi ang pagpapahayag na si Jesus ang Kristo at ang Anak ng Diyos. Anuman ang teolohikal na pagpapakahulugan, ang Pagpapahayag ni Pedro sa Mateo 16:13–20 ay itinuturing na isang sentral at saligang bahagi sa pananampalatayang Kristiyano, na nagbibigay-diin sa pagkakakilanlan ni Jesus bilang ang Mesiyas at ang Anak ng Diyos, at pinagtatibay ang misyon at layunin ng Simbahan.

Sa naunang artikulo ay naglahad kami ng isang sipi mula sa The Desire of Ages, kung saan tinukoy ni Sister White ang ilan sa mga usaping nauugnay sa pagdalaw ni Cristo sa Caesarea Philippi. Isa sa mga puntong kaniyang binanggit ay na inihiwalay ni Cristo ang mga alagad mula sa impluwensiya ng mga Judio, sa layuning ilatag ang mga aral ng Caesarea Philippi.

Si Jesus at ang Kanyang mga alagad ay nakarating na sa isa sa mga bayan sa palibot ng Cesarea Filipos. Nasa labas na sila ng mga hangganan ng Galilea, sa isang rehiyong nangingibabaw ang idolatriya. Dito, ang mga alagad ay inihiwalay sa nakapangyayaring impluwensiya ng Hudaismo, at inilapit upang higit na maharap sa pagsamba ng mga pagano. Sa kanilang paligid ay makikita ang mga anyo ng pamahiin na umiiral sa lahat ng panig ng daigdig. Ninais ni Jesus na ang pagtanaw sa mga bagay na ito ay magbunsod sa kanila na madama ang kanilang pananagutan sa mga pagano. Samantalang Siya'y nananatili sa rehiyong ito, pinagsikapan Niyang umurong sa pagtuturo sa mga tao, at ilaan nang lalong ganap ang Kanyang sarili sa Kanyang mga alagad. Ang Pagnanais ng mga Panahon, 411.

Noong Hulyo 18, 2020, inihiwalay ni Cristo ang mga alagad ng Setyembre 11, 2001 mula sa impluwensiya ng Adventismong Laodiceano. Ang unang kabiguan sa talinhaga ng sampung dalaga ay nagbunga ng paghihiwalay ng kilusan mula sa kapulungan ng mga mangungutya na kasalukuyang pinalalagpasan. Ang katotohanang ito ay natupad sa kasaysayang Milerita noong Abril 19, 1844, at muli noong Hulyo 18, 2020. Noon ay nagsimula ang kasaysayan ng panahon ng paghihintay, at taglay nito ang lagda ng "Katotohanan" sa kapwa kilusan ng unang at ng ikatlong anghel.

Ang unang pagkabigo ang una sa tatlong palatandaan sa landas, at nagwawakas ang kasaysayan sa Dakilang Pagkabigo noong Oktubre 22, 1844, na sumasagisag sa "malaking lindol" ng Apocalipsis kabanata labing-isa. Ang simula, ang unang titik ng alpabetong Hebreo, ay kumakatawan sa isang pagkabigo, at ang wakas, ang ikadalawampu't dalawang titik ng alpabetong Hebreo, ay

kumakatawan din sa isang pagkabigo. Ang ikalabintatlong titik, na kumakatawan sa paghihimagsik, ay tumutukoy sa pagkabigo ng mga dalagang mangmang na naghahayag ng kanilang nawawalang kalagayan kapag ang panawagan sa Hatinggabi ay naghahayag kung sino ang nakapaghanda at kung sino ang hindi nakapaghanda para sa krisis. Ang dalawampu't dalawang titik ng alpabetong Hebreo ay kumakatawan sa sagisag ng pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao na natutupad sa loob ng kasaysayang iyon, bagaman ang kasaysayan ng mga Millerite ay kumakatawan sa unang Kadesh, at ang ating kasaysayan sa kasalukuyan ay kumakatawan sa huling Kadesh.

Ang dalawang linya ay magkaparalelo, ngunit ang isa ay kumakatawan sa kabiguan ng bayan ng Diyos at ang isa pa sa tagumpay ng bayan ng Diyos. Bago pa man ang krus, dinala ni Jesus ang Kanyang mga alagad sa Panium, gaya rin ng pagdadala Niya sa Kanyang mga alagad sa mga huling araw sa Panium, at sa paggawa nito ay pinahintulutan Niya ang isang pagkabigo upang alisin ang Kanyang mga alagad sa mga huling araw mula sa “impluwensiyang kumokontrol” ng Laodicean Adventism, na kinakatawan ng “Hudaismo” sa kasaysayan ng Mateo kabanata labing-anim. Kasabay nito, dinala rin Niya ang Kanyang mga alagad sa higit na malapit na ugnayan sa paganismo, at sa gayon ay inilarawan ang kapaligiran ng gawain ng Kanyang mga alagad sa mga huling araw, na ngayo’y nabubuhay sa ganap na pagpapakita ng kapangyarihang sataniko, na kinakatawan ng mga makabagong sistema ng komunikasyon na ginagamit upang akayin ang buong sanlibutan sa pagtanggap ng tanda ng halimaw.

Ang kasaysayan ng Cesarea Filipi ay tumutugma sa kasaysayan ng Labanan sa Panium, at sa mga talatang labintatlo hanggang labinlima. Si Cristo at ang Kanyang mga alagad ay nakatindig sa anino ng krus, na sumasagisag sa Kanyang mga alagad sa mga huling araw na nakatindig sa anino ng kautusan ng Linggo. Doon, sa mga talatang labintatlo hanggang labinlima, na nasa Cesarea Filipi, at gayundin sa Labanan sa Panium, na siyang kinatatayuan natin ngayon, pinasimulan ni Cristo na turuan ang Kanyang mga alagad tungkol sa malapit nang mangyari sa talatang labing-anim.

Malapit na Niyang ipahayag sa kanila ang pagdurusang naghihintay sa Kanya. Subalit bago ang lahat, Siya’y lumayo nang mag-isa, at nanalangin na maihanda ang kanilang mga puso upang tanggapin ang Kanyang mga salita. *The Desire of Ages*, 411.

Bago sinabi ni Cristo sa Kaniyang mga alagad ang tungkol sa krus, Siya muna ay umalis, o nagluwat; sa gayon ay tinandaan Niya ang panahon ng pagluwat sa talinghaga at sa kasaysayan mula Hulyo 18, 2020 hanggang Hulyo 2023.

Nang sumama Siya sa kanila, hindi Niya kaagad ipinahayag ang bagay na nais Niyang ipabatid. Bago Niya gawin ito, binigyan Niya sila ng pagkakataon na ipahayag ang kanilang pananampalataya sa Kanya, upang sila’y mapatibay para sa darating na pagsubok. *The Desire of Ages*, 411.

Noong Hulyo 2023, sinimulan ng Panginoon na bigyan ng pagkakataon ang mga kasangkot sa pagkadismaya upang maipahayag ang kanilang pananampalataya. Ginawa Niya ito sa pamamagitan ng pagbubukas ng mensahe ng Ezekiel 37, na isang pagpapatunay sa mensahe ng

Setyembre 11, 2001. Ito ang sinulid na nagbuklod sa panahon ng pagtatatak mula Setyembre 11, 2001 hanggang sa nalalapit na Batas sa Linggo. Nagawa ito sa pamamagitan ng paglalagay ng pagkadismaya noong Hulyo 18, 2020 sa balangkas ng katotohanan, sapagkat yaong mga may kaloobang makakita ay matatalos na ang bawat kilusang reporma ay may isang temang tumatakbo sa kanilang natatanging banal na kasaysayan.

Sa mga huling araw dumating ang mensahe ng ikatlong “Sa Aba” noong Setyembre 11, 2001, pagkatapos ay ipinahayag ang isang huwad na mensahe ng ikatlong “Sa Aba” na nagbunga ng pagkadismaya, ngunit ang mensaheng muling bumuhay sa kanila matapos ang tatlo’t kalahating araw na sila’y mga patay, tuyong, at magkakahiwa-hiwalay na buto ay ang mensahe ng apat na hangin, na siya ring ikatlong “Sa Aba.”

Makikita ng mga alagad sa mga huling araw, kung pipiliin nilang makita, na ang tatlong palatandaan sa landas ng pagpapaselyo sa isang daan at apatnapu’t apat na libo ay iisang paksa sa bawat hakbang, at na sa ikalawang hakbang, ang paghihimagsik na kinakatawan ng ikalabintatlong titik ng alpabetong Hebreo ay nagpatibay sa mensahe bilang “Katotohanan.” Isang ikalawang saksi na ibinigay ng Panginoon ay ang katunayang ang unang pagkadismaya ng mga naunang kilusang reformatibo ay nakabatay sa paghihimagsik laban sa inihayag na kalooban ng Diyos, maging ang hindi pagtutuli ni Moises sa kaniyang anak, o ang paghipo ni Uzzah sa kaban na iyon, o ang pagdududa nina Marta at Maria sa salita ni Jesus hinggil sa kamatayan ni Lazaro. Ang tanging linya ng reporma na hindi nagtaguyod sa katotohanang ang unang pagkadismaya ay nakasalig sa pagsuway ay ang kilusang reporma ng mga Millerita, ngunit ipinakita rin noong panahong iyon na ang kasaysayan ng mga Millerita ay nagtataglay ng mga panloob na palatandaan sa landas na nakabatay sa katotohanan ng ikawalo, na mula sa pito.

Ang katotohanang ang ikawalo ay kabilang sa pito ay isang pangunahing elemento ng Apocalipsis ni Jesu-Cristo na ngayo’y inaalisan ng tatak, at ang paglipat ng Filadelfiang kilusang Millerita tungo sa iglesya ng Laodicea ay isang palatandaan na nagtukoy kung kailan lilipat ang Laodiceang kilusan ng ikatlong anghel tungo sa Filadelfiang kilusan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Kaya, ang katotohanang ang unang pagkadismaya ng mga Millerita ay naganap nang hindi nagpapamalas ang kanilang kilusan ng pagsuway, ay nagbigay ng kontrast para sa gayunding palatandaan sa mga huling araw, kung saan ang Laodiceang kilusan ng ikatlong anghel ay susuway at magbubunga ng isang pagkadismaya, at sa gayon ay tatapat sa palatandaan ng mga Millerita, at magluluwal ng lohikal na pangangatwiran upang makita na ang kilusan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo ay ang ikawalo, na kabilang sa pito.

Noong Hulyo 2023, nagbangon ang Panginoon ng isang “tinig sa ilang” upang ihanda ang Kanyang bayan sa mga huling araw para sa krisis ng batas ng Linggo, at nang Siya’y bumalik mula sa mahabang pananalangin at lumapit sa mga alagad, binigyan Niya sila ng pagkakataong ipahayag ang kanilang pananampalataya. Sa kapanahunan ni Cristo, ang mensahe ay ang Kanyang bautismo, ang puntong si Hesus ay naging Hesu-Cristo. Ang palatandaang iyon ay tumutugma sa Setyembre 11, 2001, at ang Kanyang mga alagad ay tinanong kung ano ang iniisip ng mga tao, at pagkatapos ay kung ano ang iniisip ng mismong mga alagad tungkol kay Cristo.

Nang makasama Niya sila, hindi Niya kaagad ipinahayag ang nais Niyang ituro. Bago Niya ito gawin, binigyan Niya sila ng pagkakataong ipahayag ang kanilang pananampalataya sa Kanya upang sila'y mapagtibay sa darating na pagsubok. Tinanong Niya, "Sino ang sinasabi ng mga tao kung sino Ako, ang Anak ng tao?"

"Kalungkut-lungkot na napilitang aminin ng mga alagad na nabigo ang Israel na kilalanin ang kanilang Mesiyas. May ilan nga na, nang makita nila ang Kanyang mga himala, ay nagpahayag na Siya ang Anak ni David. Ang mga pulutong na pinakain sa Bethsaida ay nagnasang gawin Siyang hari ng Israel. Marami ang handang tanggapin Siya bilang isang propeta; ngunit hindi sila sumampalatayang Siya ang Mesiyas." *The Desire of Ages*, 411.

Ang nakararami sa loob ng Adventismo ay hindi naniwala na ang Setyembre 11, 2001 ay ang ikatlong Sa Aba. Naniwala sila sa ilan sa mga himala ng salita ng propesiya na iniharap sa kilusan, at may ilan ang nakaunawa na ang mensahe ng Setyembre 11, 2001 ay may mga elemento ng katotohanan, subalit hindi nila tunay na pinaniwalaan ang mga pag-aangkin hinggil sa Setyembre 11, 2001.

Ang pahayag noong Setyembre 11, 2001 ay nauna nang inilarawan ng pahayag noong Agosto 11, 1840 bilang tipo nito, at ang pahayag na iyon ay ipinahayag ni Sister White nang siya'y magbigay ng puna hinggil sa katuparan ng Agosto 11, 1840. Sinabi niya:

Sa mismong oras na itinakda, ang Turkiya, sa pamamagitan ng mga embahador nito, ay tumanggap ng proteksiyon ng mga nagkakaisang kapangyarihan ng Europa, at sa gayo'y inilagay ang sarili nito sa ilalim ng pamamahala ng mga bansang Kristiyano. Ang pangyayaring ito'y eksaktong tumupad sa hula. Nang ito'y nabatid, napakarami ang nakumbinsi sa pagiging wasto ng mga simulain ng pagpapakahulugan ng propesiya na tinanggap ni Miller at ng kaniyang mga kasamahan, at ang kilusang Adbiyento ay nabigyan ng isang kagila-gilalas na sigla. Ang mga lalaking may karunungan at mataas na katayuan ay nakipagkaisa kay Miller, kapwa sa pangangaral at sa paglilimbag ng kaniyang mga pananaw, at mula 1840 hanggang 1844 ay mabilis na lumaganap ang gawain. Ang *Dakilang Tunggalian*, 334, 335.

Noong Agosto 11, 1840, nakumpirmang tumpak ang mga pananaw na propetiko ni Miller, at ang pahayag hinggil sa Setyembre 11, 2001 ay siyang pagkakumpirmang tumpak ang mga pananaw na propetiko ng Future for America. Ang hindi nagsisising karamihan noong Hulyo 2023 ay hindi matanggap at ayaw tanggapin ang saligan na ang metodolohiyang binuo ni Cristo, at ipinagkatiwala sa Future for America, ay tunay na metodolohiya ng huling ulan. Ngunit pagkatapos ay tinanong ni Cristo ang Kaniyang mga alagad kung ano ang iniisip nila, hindi ang iniisip ng karamihan.

Ngayo'y nagharap si Jesus ng ikalawang tanong, hinggil sa mga alagad mismo: "Ngunit kayo, sino Ako ayon sa inyo?" Sumagot si Pedro, "Ikaw ang Cristo, ang Anak ng buháy na Diyos."

Mula sa simula pa lamang, nanalig na si Pedro na si Jesus ang Mesiyas. Marami pang iba na, nabagbag ang kalooban sa pangangaral ni Juan Bautista at tinanggap si Cristo, ay nagsimulang mag-alinlangan tungkol sa misyon ni Juan nang siya'y ibilanggo at patayin; at ngayo'y

nag-alinlangan sila na si Jesus ang Mesiyas na matagal na nilang hinihintay. Marami sa mga alagad na masidhing umaasa na uupo si Jesus sa trono ni David ay iniwan Siya nang maunawaan nilang wala Siyang gayong layon. Ngunit hindi tumalikod si Pedro at ang kaniyang mga kasama sa kanilang katapatan. Ang pabagu-bagong asal ng mga pumupuri kahapon ngunit humahatol ngayon ay hindi nagwasak sa pananampalataya ng tunay na alagad ng Tagapagligtas. Ipinahayag ni Pedro, "Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay." Hindi siya naghintay ng mga karangalang panghari upang koronahan ang Kanyang Panginoon, kundi tinanggap niya Siya sa Kanyang pagpapakababa.

Naipahayag ni Pedro ang pananampalataya ng Labindalawa. Gayunman, malayo pa rin ang mga alagad sa ganap na pagkaunawa sa misyon ni Cristo. Ang pagtutol at maling pagpapakilala ng mga saserdote at mga pinuno, bagaman hindi sila nito maihiwalay kay Cristo, ay nagdulot pa rin sa kanila ng matinding pagkalito. Hindi malinaw sa kanila ang kanilang landas. Ang impluwensya ng kanilang maagang paghubog, ang katuruan ng mga rabi, ang kapangyarihan ng tradisyon, ay patuloy na humahadlang sa kanilang pananaw sa katotohanan. Paminsan-minsan ay tumatanglaw sa kanila ang mahahalagang sinag ng liwanag mula kay Jesus, ngunit madalas ay tulad sila ng mga taong nangangapa sa gitna ng mga anino. Subalit sa araw na ito, bago sila iharap sa dakilang pagsubok ng kanilang pananampalataya, ang Banal na Espiritu ay nanahan sa kanila nang may kapangyarihan. Sa maikling panahon, inilayo ang kanilang mga mata mula sa "mga bagay na nakikita," upang mamasdan ang "mga bagay na hindi nakikita." 2 Corinto 4:18. Sa ilalim ng anyong pagkatao ay naaninagan nila ang kaluwalhatian ng Anak ng Diyos.

Sumagot si Jesus kay Pedro at sinabi: "Mapalad ka, Simon Bar-jona: sapagkat hindi ito ipinahayag sa iyo ng laman at dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit." *The Desire of Ages*, 412.

Ang pagpapahayag ni Pedro sa pagkilala na si Cristo ay ang Anak ng Diyos ay tuwirang tumugon sa katanungang naging pagsubok sa kasaysayang iyon. Dumating na ang panahon upang mahayag ang Mesiyas, ayon sa inilatag ng makahulagang salita ng Diyos, at tanging ang mga tumanggap sa katotohanang iyon ang mabibilang sa hanay ng mga kinakatawan ng pahayag ni Pedro. Ikinakatawan ni Pedro ang mga tumatanggap sa mensaheng itinatag noong Setyembre 11, 2001, at nagpapahayag na si Jesus ay ang Anak ng Diyos. "Naipahayag ni Pedro ang pananampalataya ng labindalawa," at ang labindalawang iyon na kaniyang kinatawan ay ang isang daan at apatnapu't apat na libo. Dahil sa kadahilanang ito, binago ni Cristo ang pangalan ni Pedro mula kay Simon Bar-jona tungo sa pangalang Pedro sa nasabing sipi.

Ang "Simon" ay nangangahulugang "yaong nakikinig," at ang "bar" ay nangangahulugang "anak ni," at ang "Jonah" ay nangangahulugang "kalapati." Si Simon ay kumakatawan sa mga nakinig sa mensahe ng kalapati, na siyang kumakatawan sa mga katotohanang kaugnay ng bautismo ni Jesus, nang Siya ay naging ang Cristo, na pinahiran ng kapangyarihan, na sinagisagan ng pagbaba ng Espiritu Santo sa anyong kalapati.

Ang mga linya ng reporma ay kaparalelo sa isa't isa, at kinakatawan ni Juan ang mga Millerita, na noong ika-11 ng Agosto, 1840, ay kanilang kinain ang munting aklat. Si Jeremias ay tumutugma sa

pangyayaring iyon, at nang kinain niya ang munting aklat, noon siya tinawag sa pangalan ng Diyos.

Nasumpungan ang iyong mga salita, at kinain ko ang mga iyon; at ang iyong salita ay naging sa akin ang kagalakan at kasayahan ng aking puso: sapagkat tinatawag ang iyong pangalan sa akin, O Panginoong Diyos ng mga hukbo. Jeremias 15:16.

Nang makipagtipan ang Panginoon kay Abram, binago Niya ang kaniyang pangalan at ginawang Abraham, gaya ng ginawa Niya kina Sarai at Jacob. Ang pagbabago ng pangalan ay kumakatawan sa ugnayang pangtipan, at sa palatandaan kung saan bumababa ang banal na sagisag, ang bayan ng Diyos ay nararapat na kainin ang mensahe, pumasok sa tipan, at saka binabago ang kanilang pangalan. Bilang kinatawan ng mga alagad sa kapanahunan ni Cristo, si Simon Bar-jona ay kumatawan sa mga “nakarinig” ng mensahe ng “kalapati.”

Nang nagpatotoo siya na kinilala niyang sa panandang-daan na iyon ay naging ang Cristo si Jesus, at na Siya ang Anak ng Diyos, at ang lahat ng kinapapalooban niyon, saka binago ni Cristo ang kaniyang pangalan sa Pedro. Naipahayag niya ang mensaheng tinanggap ng bayang tipan ni Cristo noong kapanahunang iyon, at sa gayon ay naging tipo rin siya ng isang daan at apatnapu't apat na libo ng mga huling araw.

Ang titik na "P" ay ang ikalabing-anim na titik sa alpabetong Ingles, at ang titik na "E" ay ang ikalimang titik sa alpabeto, at ang titik na "T" ay ang ikadalawampung titik, inuulit ang titik na "E", at ang pangalan ay nagtatapos sa titik na "R" na siyang ikalabing-walong titik. Labing-anim na beses lima, beses dalawampu, beses lima, beses labing-walo ay katumbas ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang Kamangha-manghang Dalubwika ay nangusap kay Pedro sa wikang Hebreo, at ang Bagong Tipan ay isinulat sa wikang Griyego, at ang mga tagasalin ng King James Version ay naglathala ng Bagong Tipan sa Ingles.

Sa kabila ng tatlong hakbang ng magkakaibang wika, si Cristo, na Anak ng Diyos, ang Kahanga-hangang Dalubwika, at ang Kahanga-hangang Tagabilang, ay naglagay ng isang paglalarawan ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo sa kabanata labing-anim ng Mateo, na umaayon sa Labanan sa Panium at sa Kanyang pagdalaw sa Caesarea Philippi. Ginawa Niya ito sa pamamagitan ng paggamit ng Kanyang kapangyarihan sa wika at mga bilang, sapagkat Siya ay kapwa Palmoni (ang Kahanga-hangang Tagabilang), at ang Salita (ang Kahanga-hangang Dalubwika).

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Halos dalawang libong taon na ang nakararaan, isang tinig na may mahiwagang kabuluhan ang narinig sa langit, mula sa trono ng Diyos, “Narito, ako’y naparirito.” “Ang hain at handog ay hindi Mo niloob, ngunit isang katawan ang inihanda Mo para sa Akin... Narito, ako’y naparirito (sa balumbon ng Aklat ay nasusulat tungkol sa Akin,) upang gawin ang Iyong kalooban, O Diyos.” Hebreo 10:5-7. Sa mga salitang ito ipinahayag ang katuparan ng layuning inilihim mula pa sa mga walang-hanggang kapanahunan. Si Cristo ay malapit nang dalawin ang ating sanlibutan, at magkatawang-tao. Sinasabi Niya, “Isang katawan ang inihanda Mo para sa Akin.” Kung Siya sana’y nagpakita na taglay ang kaluwalhatiang Kaniya sa piling ng

Ama bago pa nalalang ang sanlibutan, hindi natin matitiis ang liwanag ng Kaniyang presensiya. Upang ito'y ating mamasdan at hindi tayo mawasak, ang pagsisiwalat ng Kaniyang kaluwalhatian ay binalot ng tabing. Ang Kaniyang pagka-Diyos ay tinalukbungan ng pagkatao, ang di-nakikitang kaluwalhatian sa nakikitang anyong-tao.

Ang dakilang layuning ito ay naipahiwatig na noon sa pamamagitan ng mga tipo at sagisag. Ang nagniningas na palumpong, na doo'y nagpakita si Cristo kay Moises, ay naghayag ng Diyos. Ang sagisag na pinili para sa paglalarawan ng Pagka-Diyos ay isang hamak na palumpong, na waring walang anumang kaakit-akit. Dito ay nakapaloob ang Walang-hanggan. Ang Diyos na lubhang mahabagin ay nagkubli ng Kanyang kaluwalhatian sa isang lubhang mababang tipo, upang mamasdan ito ni Moises at mabuhay. Gayundin, sa haliging ulap sa araw at sa haliging apoy sa gabi, nakipag-usap ang Diyos sa Israel, ibinubunyag sa mga tao ang Kanyang kalooban, at ipinagkakaloob sa kanila ang Kanyang biyaya. Ang kaluwalhatian ng Diyos ay pinahupa, at ang Kanyang kamahalan ay tinakpan, upang ang mahina at may hangganang paningin ng tao ay makapagmamasid nito. Gayundin, darating si Cristo sa 'katawan ng ating kaabaan' (Filipos 3:21, R. V.), 'sa wangis ng mga tao.' Sa paningin ng sanlibutan ay wala Siyang kagandahan upang Siya'y naisin nila; gayunma'y Siya ang Diyos na nagkatawang-tao, ang liwanag ng langit at ng lupa. Ang Kanyang kaluwalhatian ay tinakpan, ang Kanyang kadakilaan at kamahalan ay ikinubli, upang Siya'y makalapit sa mga taong nagdadalamhati at tinutukso.

Inutusan ng Diyos si Moises para sa Israel, 'Gawan nila Ako ng isang santuwaryo; upang Ako'y manahan sa gitna nila' (Exodo 25:8), at Siya'y nanahan sa santuwaryo, sa gitna ng Kanyang bayan. Sa buong nakapapagod nilang paglalagalag sa ilang, ang tanda ng Kanyang presensya ay kasama nila. Gayundin, itinayo ni Cristo ang Kanyang tabernakulo sa gitna ng kampo ng sangkatauhan. Itinindig Niya ang Kanyang tolda sa tabi ng mga tolda ng mga tao, upang manahan Siya sa gitna natin, at ipakilala sa atin ang Kanyang banal na likas at buhay. 'Ang Salita ay nagkatawang-tao, at nagtabernakulo sa gitna natin (at aming nakita ang Kanyang kaluwalhatian, kaluwalhati ng gaya ng sa Bugtong na Anak mula sa Ama), puspos ng biyaya at katotohanan.' Juan 1:14, R. V., tala sa gilid.

Yamang naparito si Jesus upang manahan kasama natin, nalalaman natin na ang Diyos ay batid ang ating mga pagsubok at nakikiramay sa ating pagdadalamhati. Ang bawat anak ni Adan, maging lalaki o babae, ay makaunawa na ang ating Manlalalang ay kaibigan ng mga makasalan. Sapagkat sa bawat doktrina ng biyaya, sa bawat pangako ng kagalakan, sa bawat gawa ng pag-ibig, sa bawat banal na pang-akit na ipinamalas sa buhay ng Tagapagligtas sa lupa, nakikita natin ang 'Diyos na sumasa atin.'

Inilalarawan ni Satanas ang kautusan ng pag-ibig ng Diyos bilang isang kautusan ng pagkamakasarili. Ipinahahayag niya na imposibleng sundin natin ang mga utos nito. Ang pagkahulog ng ating unang mga magulang, kasama ang lahat ng kapahamakang sumunod dito, ay isinisi niya sa Manlilikha, na inaakay ang mga tao na tingnan ang Diyos bilang may-akda ng kasalanan, at ng pagdurusa, at ng kamatayan. Si Jesus ang maglalandad sa pandarayang ito. Bilang isa sa atin, magbibigay Siya ng huwaran ng pagtalima. Dahil dito, pinasan Niya ang ating kalikasan, at dinaanan ang ating mga karanasan. "Sa lahat ng mga bagay ay nararapat

Siyang maging katulad ng Kanyang mga kapatid.” Hebreo 2:17. Kung mayroon mang anumang kailangan nating pasanin na hindi tiniis ni Jesus, kung gayon, sa bagay na ito ay ilalarawan ni Satanas ang kapangyarihan ng Diyos na hindi sapat para sa atin. Kaya si Jesus ay “sa lahat ng paraan ay tinukso tulad din natin.” Hebreo 4:15. Tiniis Niya ang bawat pagsubok na kinaharap natin. At hindi Niya ginamit para sa Kanyang sarili ang anumang kapangyarihan na hindi malayang iniaalok sa atin. Bilang tao, hinarap Niya ang tukso, at nagtagumpay sa lakas na ibinigay sa Kanya ng Diyos. Sinasabi Niya, “Kinalulugdan kong gawin ang Iyong kalooban, O aking Diyos; oo, ang Iyong kautusan ay nasa loob ng aking puso.” Awit 40:8. Habang Siya’y naglilibot na gumagawa ng mabuti at nagpapagaling sa lahat ng pinahirapan ni Satanas, malinaw Niyang ipinakilala sa mga tao ang katangian ng kautusan ng Diyos at ang likas ng paglilingkod sa Kanya. Ang Kanyang buhay ay nagpapatotoo na maaari rin nating sundin ang kautusan ng Diyos.

Sa pamamagitan ng Kaniyang pagkatao, naabot ni Cristo ang sangkatauhan; sa pamamagitan ng Kaniyang pagka-Diyos, hinahawakan Niya ang trono ng Diyos. Bilang Anak ng Tao, nagbigay Siya sa atin ng huwaran ng pagtalima; bilang Anak ng Diyos, ipinagkaloob Niya sa atin ang kapangyarihang tumalima. Si Cristo ang nagsalita mula sa palumpong sa Bundok Horeb kay Moises, na nagsabi, “AKO’Y SI AKO NGA.... Ganito ang sasabihin mo sa mga anak ni Israel, Si AKO nga ang nagsugo sa akin sa inyo.” Exodo 3:14. Ito ang katibayan ng pagliligtas ng Israel. Kaya, nang Siya’y dumating “sa anyo ng mga tao,” ipinahayag Niya ang Kaniyang sarili bilang ang AKO. Ang Sanggol ng Betlehem, ang maamo at mapagpakumbabang Tagapagligtas, ay ang Diyos na “nahayag sa laman.” 1 Timoteo 3:16. At sa atin ay sinasabi Niya: “AKO ANG Mabuting Pastol.” “AKO ANG Tinapay na Buhay.” “AKO ANG Daan, ang Katotohanan, at ang Buhay.” “Ipinagkaloob na sa Akin ang lahat ng kapangyarihan sa langit at sa lupa.” Juan 10:11; 6:51; 14:6; Mateo 28:18. AKO ANG katiyakan ng bawat pangako. AKO; huwag kayong matakot. “Ang Diyos na kasama natin” ang katiyakan ng ating pagliligtas mula sa kasalanan, ang katiyakan ng ating kapangyarihang tumalima sa kautusan ng langit. The Desire of Ages, 23, 24.